Ч. 27. Субота 18 (5) лютого 1911. Рік XXI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц.к. Старостврах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К—·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З делеґаций. — З парляментарних комісий. — Подорож сербского короля до Риму. — З Туреччини.

У войсковій комісиї австрийскої делеґациї заявив дел. Петеленц, що вправді деякі видатки конечні, але треба основно розслїдити, чи жадані суми в тій висоті потрібні. О скілько ходить о покрите военних видатків, то жадані суми справді великі. Державі, котра поважає себе, конечна могуча сила, але правительство повинно з усїх сил дбати про піднесене економічного положеня населеня. Є се і в інтересї держави тай самої оружної сили, котрої підставою є прецїнь удержане і зріст податкової сили населеня.

Дел. Доберніґ говорив про справу розоруженя. Коли звертати ся в тій справі до якогось правительства, то лїпше звернути ся до німецкого правительства, де також треба обмеженя уоружень. Тілько за так розширеною резолюциєю міг би бесїдник голосувати.

Дел. Зазворка заявив, що австрийскі уоруженя послїдували під напором Німеччини. Австрийска торговля і промисл не потребують военної маринарки, котра має служити до оборони Середземного моря перед Анґлією в хосен Німеччини. Президент мінїстрів не перенятий переконанем, що до задач правительства належить увзглядньюване бажань населеня в кождім напрямі. Бесїдник буде голосувати за резолюциєю дел. Станека.

Дел. Петеленц вложив по сїм декларацию, що він і его сторонництво буде голосувати за внесенем Штайнера. Так само буде голосувати за резолюциєю Еленбоґена в справі переговорів з Італією що-до роз'оруженя.

Комендант Монтекукколї заявив, що фльотовий закон був би для управи маринарки дуже пожаданий, але его внесене в парляментї вимагало би довшого часу, а аж до ухваленя фльотового закона проґрама будови кораблїв не може ждати. Комендант не знає причин зросту акций stabilimento tecnico. Мабуть се тому, що думали, що заведеня, котрі построїли цїлу фльоту, й тепер одержать роботу.

Дел. Козловского комендантова відповідь не вдоволила. Бесїдник не розуміє, що комендант маринарки, хоч заключив мілїонові договори з stabilimento tecnico, не поінформований про ріжницї в курсах акций сего підприємства. Коли домагаєть ся признаня 312 мілїонів серед таких парляментарних умов, то треба мати красші інформациї.

Команд. мар. Монтекукколї відповідає на се, що знає, що акциї stabilimento tecnico пішли в останних часах в гору та не скаже напевно, яка сему причина; може грали тут ролю заграничні достави.

Дел. Козловский каже, що коли не одержить докладних чисел перед дискусиєю на пленум, зажадає їх на пленум делеґаций. Замовленя пороблені без відомости делеґаций мотивовано: 1) небезпечностию війни, 2) конечностию затрудненя stabilimento та 3) бажанем достарченя працї доковим робітникам. Алеж корабель будує ся два роки і він був би готов по війнї, а що-до stabilimento то звістно, що оно іде добре, впрочім найважнїйшою була би третя причина.

Відтак реф. Шлеґль, подавши перебіг дискусиї, поставив таку резолюцию: Взиває ся правительство, щоби мимо правила, що войскові достави мають бути відповідно до висоти квоти приділені малому промислови і хлїборобству монархії — при переведеню фльотової проґрами, в тих случаях, де картелї, монополї і т. д. спричинили підвисшене цїни, зробив ужиток з прислугуючого єму права закупна материялу з заграницї без оплачуваня мита.

Бесїдник предкладає, щоби тую резолюцию і Штайнерову приділити субкомітетови. Про справу розоруженя годї конферувати ли-

---

22)

ВУЙКО БЕРНАК.

З анґлїйского — Р. Конана Дойле.

(Дальше).

Молодий офіцир, на мої слова, немов би боров ся з собою, але благороднїйші чувства побідили.

— Про мене, нехай буде, вроблю і то для неї, коли тим зможу зробити єї щасливою — відозвав ся і подав менї руку. — Там дальше, де видите конї на припонах, стоять табором гузари Бершені. Коли небудь пішлете по поручника Етієна Жерарда, его добра шабля буде на ваші услуги. Чим скорше то стане ся, тим буде раднїйший.

Стягнув поводи і скоро від'їхав. Представляв собою образ повної молодости і звинности в цїлій своїй поставі, від шапки з червоним денцем і повіваючого в скорій їздї дольмана до блискучих острог при чоботах.

Чотири довгі дни не чув я нї слова про Сибілю і єї вітця. Тимчасом поїхав я до Бульонь і там в домі одного пекаря, недалеко церкви сьв. Августина найняв невелику комнатку, як менї мої скупі средства позволяли. А що чоловік любить в старости відвідувати місця, з якими ведуть ся его найкрасші споминни молодости, то й я минувшого року відвідав в Бульонь то моє любе мешкане в Бульонь. Той сам старий дім ще стояв, ті самі образи висїли як колись на стїнах моєї комнати, а навіть погруде Жана Барта, що за моїх часів стояло звичайно на однім бічнім столику, повитало мене як старого знакомого. Я станув коло вузкого вікна і розглянув ся по комнатї. Всьо, на що я як двацятьлїтний молодець щоденно глядів, лежало аж до найменших подробиць незмінене передо мною так само як тодї, а навіть мої власні почуваня, як здавало ся, мало змінились. Лиш мале, округле зеркало напротив мене, показувало менї утомлене, старе лице, а обширна филяста околиця перед вікнами, колись так оживлена войсками Наполеона, простягала ся пуста і сумна. Безслїдно, мов мрака на вітрі, щезла та велика і славна армія, а моє маленьке, невибагливе мешкане перестояло всї бурі і невзгодини часу!

Як Бог упокорює гордих!

Скоро я лиш найняв мешкане, сейчас післав я до Ґробоа по моє скупе майно, яке привіз з собою з Анґлїї і полишив в замку вуйка. Першим моїм дїлом було, аби кредит, який придбало менї прихильне приняте у цїсаря, на те використати, щоби доповнити свою одїж. Бо хоч як просто одягав ся сам Наполеон, то мимо того не менше як пишні Бурбони уважав на блеск і богатство свого двора. Хороше біле і богата одїж допомогла неодному добити ся его ласки і підпори. Новий двір і молоде цїсарство потребують таких річий необхідно.

Було то пятого дня рано, коли я одержав від ґенерала Дірока письмо, аби сейчас ставити ся в головній кватирі і там цїсаря дожидати. В однїй з цїсарских карит — писав менї ґенерал — буде приготовлене для мене місце, аби я з прочими двораками поїхав до Пон де Брік на приняте до цїсаревої.

Зараз по моїм приїздї повів мене Констан через передну комнату до кабінету, де цїсар стояв плечима обернений до комина і грів підошви чобіт до огня. Талейран і Бертієр дожидали звичайних денних приказів, а секретар де Менваль сидів при своїм столику.

— Ах, пан де Ляваль — сказав цїсар, кивнувши до мене вічливо головою. — Чи чули ви що про вашу хорошу своячку?

— Доси ще нїчого, найяснїйший пане — відповів я.

— Бою ся, що дармо буде трудити ся, хоч як було би менї мило, коли би їй то удало ся. Той нещастний ідеалїст в противности до Тусcака є справдї зовсїм нешкідливий. Але й его страчене поділає як відстрашуючий приклад.

Почало смеркати ся. Констан з'явив ся з восковою сьвічкою, аби запалити сьвітло, але Наполеон велїв єму вийти.

— Люблю сумерк — сказав. — По вашім довгім побутї в Анґлїї мусите й ви, пане де Ляваль, любити притемнене сьвітло. Впрочім здаєть ся, що Анґлїйцям мрака закрила мозки, судячи по тих дурницях, які виписують про мене їх часописи.

Одним з тих судорожних руxів, які супроводили звичайно его наглі вибухи чувства,

ше з одним союзником, Італією. Ставить щодо сего резолюцию: „Взиває ся правительство, щоби попирало всіми силами змаганя та наміри, що мають на ціли обмежене уоружень та утворене міжнародного розємного трибуналу. Заявляє ся вкінци против резолюциї Станека і Еленбоґена і поручає перехід до подрібної дискусиї.

Резолюцию Станека відкинено. Голосоване над першою частию внесеня дел. Еленбоґена послідує при голосованю над мерітум буджету маринарки.

Комісия палати послів для справ урядників державних зібрала ся вчера перед полуднем в присутности пп. Міністрів: справ внутрішних і скарбу.

Пос. Штельцль предложив іменем субкомітету реферат о внесеню посла Прохаски в справі часового аванcу урядників державних.

В сім році минає 50 літ від сполученя дрібних італїяньских держав в одно спільне королівство Італії. Італїянці будуть то сьвято обходити торжественно в Римі і з тої нагоди відвідають столицю Італії деякі европейскі монархи. Перший вибрав ся на то торжество сербский король Петро, шурин італїяньского короля. Король Петро прибув до Риму в середу о год 2 по полудни. Перед самим приїздом явив ся на двірци італїяньский король, котрий сердечно привитав короля Петра, а відтак оба від'їхали до королівскої палати.

З Константинополя доносять: На конференциї молодотурецкого комітету ухвалено значною більшостию довіре великому везирови, одноголосно міністерство війни, абсолютною більшостию міністрам: маринарки, скарбу і рільництва, а вотум недовіря ухвалено міністрови публичних робіт 70 голосами против 13 і міністрови просьвіти 54 против 33. Над довірєм для міністра заграничних справ не голосовано, позаяк великий везир заявив, що той міністер має довірє. Міністрів публичних робіт і просьвіти візвано, аби подали ся димісиї, бо в противнім случаю повалять їх посли в палаті, або інтерпеляциями, або при буджетовій дебаті.

Міністер публичних робіт подав ся в наслідок того до димісиї, а міністер просьвіти носить ся з таким наміром.

Шефа ґенерального штабу Іззета іменовано командантом войск висиланих до Ємену.

Новинки.

Львів, дня 17-го лютого 1911

— **Іменованя і перенесеня.** Президент гал. Дирекциї почт і телеґрафів іменував ад'юнкта Вінк. Грущиньского почтмайстром в Боровиі і перенїс почтмайстра Люд. Кисілевского з Борової до Жабна.

— **Затверджене вибору.** Є. В. Цїсар затвердив вибір Лазаря Бльоха на президента і Артура Шнелляна віцепрезидента палати торговельної і промислової в Бродах.

— **Почетне горожаньство.** Рада громадска міста Олеська надала п. Антонови Щудловскому ц. к. судиї повітовому і начальникови Суду в узнаню его заслуг положених для добра міста почетне горожаньство.

— **З „Сільского Господаря“.** Загальні збори філїї Тов. „Сільский Господар“ в Жидачеві відбудуть ся дня 22 лютого с. р. в сали руского „Сокола“ о 11 год. перед полуднем. — Загальні збори філїї в Стар. Самборі відбудуть ся дня 21 лютого о 12 год. в полудне в сали філїї „Просьвіти“ в Старім Самборі. — Загальні збори філїї в Глинянах відбудуть ся дня 23 лютого с. р. в сали маґістрату в Глинянах о 1 год. в полудни. — Господарский курс тернопільскої філїї „С. Господаря“ в Купчинцях відложено аж до нового отвореня руху на зелїзници Тернопіль - Путятори - Ходорів-Стрий, котрий поки що перерваний.

— **„Бурса сьв. О. Николая“ в Перемишли.** Надзвичайні загальні збори будуть дня 24 лютого 1911 о годині 7 зглядно 8 вечером в комнатах „Рускої Бесіди“.

— **Тов. руских женщин в Стрию** устроює дня 21 с. м. на дохід „Рускої Захоронки“ вечерниці в танцями в сали „Народного Дому“ в Стрию. Початок о год. 8 вечером. Стрій вечерковий. Вступ від особи 3 К — родинні білети на 4 особи 10 К. Буфет смачний і дешевий у власнім заряді. Комітет усильно буде старатись, щоби всі вдоволені вернули з вечерниць до дому.

— **Дрібні вісти.** Найстуденїйший день сеї зими був 14 с. м., бо мороз доходив в Галичині пересічно до 28 степенів. Найбільший мороз того дня був в Тернополи, де дійшов до 29 7 Цельвия. В Черівцях було того дня 27·2 степ. морову, в Кракові—20·1, Тарнові—22 а в Ярославі 23·1. — Нв цілім Криму настала страшенна студінь, а величезні сніги відтяли многі села зовсім від сьвіта.— В Берлині ширить ся інфлюенца як пошесть. Доси занедужало около 14 тисячів людий. Хороба та єсть острійша як була горік і умирає від неї більше людий. — На стациї в Золочеві всіла в суботу дня 4 лютого служниця Софія Юрків і поїхала в сторону як до Рогатина через Тернопіль та доси еї нема. Хто би мав про неї яку відомість, зволить поінформувати про се еї матір Марию Юрків у Фирлїєві, почта в місци. — З Кудринець доносять, що там дня 14 с. м. напали три вовки на стражника скарбового, котрий виконував службу пограничну. Стражник застрілив одного з них в хвили, коли вовки вже хотіли кинути ся на него, а другого зранив. Зранений і третій вовк втекли відтак до ліса. — З Петровова доносять, що звістний Мацох удає у вязници божевільного. Порозвішував в своїй кели множество образків, а на себе понавішував множество рожанців, коронок і шкаплірів. (А звідки він в арешті набрав того множества?) Зізнаня свої заєдно зміняє і складає вину на щораз инших монахів.

— **З зелїзниці.** Загальний рух на шляху Печеніжин-Слобода рунґурска-Копальня заведено вчера знову і поїзди зачали вже курсувати на цілім шляху Коломия-Слобода рунґурска-Копальня. — Нині заведено загальний рух на шляху Львів-Яворів а завтра буде заведений частковий рух особовий на шляху Львів-Підгайці поїздами 5411, 5459, 5460, 5414,

---

вхопив якусь анґлійску часопись зі стола, кинув еї на землю і ногами засунув в огонь.

— Такий ґазетний писар! — крикнув тим різким, пронизуючим голосом, який я чув підчас сцени з адміралом Брюї. — Що є такий писар. Маже в своїй буді всілякі нісенїтниці, а уважає себе за якогось европейского велитня. Тої так званої свободи праси маю вже досить. Деякі вправді — між иншими і ви, пане Талейран — горячо бажають, аби еї завести і в Парижи; я знов уважаю всі часописи злишними, крім урядової часописи, що подає всі оповіщеня правительства.

— Я того переськідченя, найясніший пане — відповів міністер — що явні противники ліпші як потайні вороги і що все таки більше по людяному вписувати чорнило як проливати кров. Що вам зависить, найясніший пане, на писанині ваших ворогів, доки ви розпоряджаєте армією з пятьсот тисяч людий.

— Ох — скрикнув цїсар нетерпеливо — ви так говорите, як колиб я унаслідив корону по моїм вітци. Але помимо того, після моеї гадки, сила праси є невинисима. Бурбони позволяли праcі критикувати себе і куди зайшли? Колиб були дали приказ своїй швайцарскій ґвардиї пійти на приступ, так як я моїм ґренадиерам 18 брюмера, то що було би лишило ся з тих сьвітлих народних зборів? Один удар баґнету в грудь Мірабо, був би тоді цілу справу довів до ладу. А пізнійше той Мірабо велїв королеви і королевій стяти голови і пролив крови тисяча людий.

Сів на свій фотель і простягнув ноги до огня. Крізь останки спаленої ґазети падало червоне сьвітло на его хороше, бліде лице. В тій хвили можна би було его уважати поетом, фільософом — радше всім як лютим, неумолимим воїном. Кажуть, що не було блудом артистів, коли не було навіть двох образів Наполеона подібних до себе. Коли був спокійний було его лице найкрасше; красшого лиця як як тоді при комині не бачив я в часі мого шістьдесятьлітного житя.

— Ви, Талейран, не маєте ні мрій ні улуд — сказав до свого міністра. — Ви все практичні, холодні і безличні. В мені однако сумерк так само як шум моря сильно побуджує уяву. Так само коли чую музику — особливо музику, в котрій повтаряє ся мельодия, як прим. деякі кусники італїяньского пассанєльо. Они мають дивний вплив на мене. Починаю тоді попадати в задуму і творити поезиї як Оссиан. Казочні гадки виринають в своїм мозку і в тих мріях осягаю казочні цїли. Тоді несе мене моя уява на далекий Всхід, де кипить від людий як в муравельнику; лиш там можна чути ся справді великим. Переживаю мої сни з року 1798. Думаю о можливости ті великаньскі маси уоружити, їх вишколити і кинути на Европу. Колиб мені було удало ся здобути Сирию, то я був би то зробив, а побіда під Акр була би дійстно запечатала історию цілого сьвіта. При помочи підбитих Єгиптян був би я — їдучи на слоні — пійшов до Індиї, з новим, мною уложеним кораном в руці. Я за пізно народив ся. Аби здобути сьвіт, треба би велїти проголосити себе божком. Александер великий видавав себе сином Юпітера і всі вірили ему. А тепер сьвіт вже постарів ся і не може видати вже з себе то, що Александер? Пан Талейран заслонив би рукою лице, аби укрити глумливий усьміх, а Парижани писали би по міских мурах насьмішливі вісти.

Гадки цісаря блукали чим раз дальше по безвістях. Він, здавало ся, забув на нашу присутність і лиш голосно думав. То називав він „Оссиянізованєм“, бо нагадувало ему дикі, неприродні мрії Оссияна, котрого поезиї все его дуже зворушували. Де Меневаль оповідав мені пізнійше, що він часом годинами виповідає голосно свої найтайнїйші гадки і бажаня, між тим як двірскі достойники стоять довкола і ждуть, аж він знов отямить ся і зволить видавати свої щоденні прикази.

— Кождий великий володітель — говорив Наполеон дальше — мусить оперти ся на релїґії. Важнїйша річ володіти душами людий, як їх тілами. Султан приміром є найвисшим командантом армії і рівночасно духовним головою своїх підданих. Так було також у деяких римских цїсарів. Моя власть неповна, доки не осягну і тої цїли. Тепер в яких трицятьох департаментах Франциї папа має більший вплив як я. Лиш сполучене духовної і сьвітскої власти в одній особі може забезпечити мир на землі. Колиб колись був такий верховний володітель з осїдком в Парижи, а всі королі стали его намістниками, тоді запанував би мир на віки. Ґеоґрафічне положене Франциї, еї богатство і еї історня вказують їй ту провідну ролю. Німеччина тепер роздроблена і незгідна. В Росиї царює варварство. Анґлія то остров. Лишає ся одна Франция.

Я починав розуміти моїх анґлійских приятелів. Доки він буде жити — той малий трицятьлість-літний Корсиканець — доти не буде спокою на сьвіті.

Констан поставив чарку кави на стіл. Цїсар надпив еї і знов вдивив ся немов бездушний в червону грань огня. Борода опала ему на груди.

— Прийде час — сказав він — коли володітелі Европи будуть іти в коронацийнім поході цїсаря Франциї. Кождий з них мусить в Парижи мати свою палату, а Париж буде простягати ся аж до Версайлю. Такі пляни маю що до столиці, коли она покаже ся достойною того.

(Дальше буде).

а на просторі Бережани-Підгайці рух особовий льокальний поїздами 5457, 5458, 5415 і 5416.

— **Убийство.** В реставрациї Шварцера, при ул. Городецкій забавляло ся вчера численне товариство. По 11 год. гості зачали розходити ся а два з них, якийсь Кос і Дума, в дорозї на ул. Кор. Лєщиньского зачали сварити ся о заплачене рахунку. Від сварки прийшло до бійки і Кос вдарив Дума кілька разів в лице а послідний раз з такою силою, що аж заточившись, впав на коліна. В тій хвили прискочив до него Дума і копнув кілька разів обцасом в голову. Коли Кос вже не підняв ся з землї, другі, що при тім були, занесли его до найблизшої брами і тут переконали ся, що Кос вже не жиє. Михайло Кос, літ 40, був мулярем а арештований Дума, літ 24, єсть також мулярем. Дума признає ся до вини, чи однак смерть наступила дійстно від его побоїв, викаже аж дальше слїдство і обдукция погибшого.

— **Шпигун і обманець перед судом.** Віденьский суд повітовий засудив оногди Юрия Романовича, котрий, як показало ся, знав ся на обманьствах ще ліпше як на шпигуньствах. Романович понатягав у Відни ріжних людий на значні суми. В однім віденьскім готели наїв і напив на 24 корон і не заплатив нічого. В однім льомбардї знов позаставляв дорогоцїнности, а що їх правильно кілька разів викуплював, то таксатор сего льомбарду позичив ему 320 корон без заставу. Пізнїйше подав себе Романович за князя Ерістова і „купував" палату за 4 міліони. Якось пізнали его і здемаскували. На розправі оповідав Романович, що его батько дуже богатий чоловік — живе в Одесї, а тітка в Парижи. З батьком живе зле, покинув его, отже мусить занимати ся політичним шпигуньством. Покликував ся на сьвідоцтво одної високопоставленої особи з росийскої амбасади. Та хоч був конфідентом росийскої полїциї, то як сам признав, заробив від париских дневників „Matin" і „Journal" 20 тисяч франків за революциї про тайну росийску полїцию. Хвалив ся також, що два рази спас житє цареви і дістав за се ордер з брилянтами, але ті брилянти казав вставити в золоту брошку для жінки. Прокуратор підніс, що для суду байдуже, чи Романович вратував цареви житє чи нї, але за обманьство і фальшиве замельдоване треба его покарати. Суд засудив Романовича на 4 місяцї вязниці. Додати ще потреба, що Романович познакомив ся на зелїзници з якоюсь ґувернанткою, від котрої виманив кілька сот корон.

— **Нова гра в льотерийній колектурі.** В льотерийній колектурі Сруля Діяманта при ул. Батория ч. 26 арештувала полїция шайку грачів, котрі від двох недїль обгравали тих, що заходили там ставити на льотерию. До спілки станули три „банкіри" і зробили собі рід „рулєти". Граючі ставили гроші на картові подїленім на шість краток, з котрих кожда кратка була означена числом від 1 до 6. Один з банкірів потрясав в шапцї гранкою, котрої стінки були позначені очками від 1 до 6, а відтак викидав єї. Хто вигравав, діставав в пятеро більшу суму. Так грало на тій рулєті в білий день по кількадесять людий. Якась панї Розалія Б. програла на тій рулєті до двох днїв 320 кор. Полїция арештувала „банкірів" і сконфіскувала цїлий банк, в котрім було звиш 300 корон. Арештовані називають ся: Іван Квасеньский, з фаху кафляр; Лисич, дозорець дому і П. Лаврук, слуга без занятя.

— **Чума на сході.** Нема сумніву, що чума в Азиї на далекім сході ширить ся щораз дальше. Позаяк хіньске правительство не робить чи не може зробити, щоби ту пошесть спинити, то Росия і Японія, обі найбільше загрожені держави, повідомили хіньске правительство, що возьмуть самі в свої руки поборюване сеї пошести. Як доносять з Петербурга, чума в Кулянченї прибрала так великі розміри, що там умирає тепер по 200 людий денно. Два тисячі трупів вже там спалено, але на улицях все таки лежить ще богато трупів, котрих пси обгризають, а бідні люди стягають з них одіж. Єсть обава, що повідрізуване хіньским трупам волосє готові европейскі аґенти понасилати котрогось дня европейским фабрикантам штучного волосся. В згаданім місті вимерли майже всі зажиточнїйші родини.

У Владивостоці знайдено оногди на улицях 5 неживих Хінців, але чи они замерзли, чи згинули від чуми, поки що не знати. Як би там вибухла чума, то місто знайшлось би в дуже прикрім положеню.

Рух на позасибірскій зелїзници дуже зменшив ся. Поїзди, що їдуть з Владивостока до Іркутска а звідтам до Москви, бувають майже зовсїм порожні. Тепер їздять ними лиш лікарі і персонал санітарний. Найбільше загрожені суть: Харбін, Коман, Генце а дельше Мукден, Дальний і Пекін. Пасажири, що їздять тим шляхом, мусять на ріжних стациях відбувати карантану; так н. пр. в Мукдені мусять они десять днїв пересидіти, заким їх пустять в дальшу дорогу. Міри осторожности суть так строгі, що н. пр. подорожним на всїх стациях манджурскої зелїзниці не вільно виходити з ваґона.

Телеґрами.

Відень 17 лютого. Нинї отворено завіщане Ротшільда. Він записав 2 міліони на добродійні цїли. Шефом дому банкового став его другий син Людвик.

Будапешт 17 лютого. В комісиї войсковій австр. делеґациї промавляли дел. Шрамек, Заввоорка і референт Козловский, а відтак приступлено до специяльної дебати.

Будапешт 17 лютого. Президент міністрів бар. Бінерт був нинї на авдиенциї у Цїсаря.

Рим 17 лютого. Королї італїяньский і сербский відбули нинї прогульку самоїздом.

Петербург 17 лютого. Обжалованого о убите молодого Бутурліна О'Брієна де Ляссі засудив суд на цїле житє примусової роботи. Др. Панченка засуджено на 15 лїт примусової роботи, а третого обжалованого Муравєва увільнено.

Льондон 17 лютого. Анґлія, Франция і Японія одержали повідомлене о намірі росийского правительства устроїти демонстрацию супротив Хіни.

Надіслане.

— **Анкету товариства** „Просьвіта" скликує після ухвали загальних зборів товариства „Просьвіта" з дня 1 падолиста 1910 р. статутова комісия товариства на день 19 лютого с. р. год. 11 перед полуднем з таким порядком дневним: 1. Звіт голови комісиї, 2. Реферат проєкту зміни статута з увзглядненєм ухвал загальних зборів з дня 29 червня 1910 р., 3. Реферат самостійного проєкту зміни статута з узглядненєм репрезентацийної системи, 4. Дискусия, 5. Вибір референта і кореферента для дефінітивного виготовленя проєкту статута. В цїли улекшеня веденя нарад постановляє ся, що до голосу будуть допущені виключно ті участники, які будуть обзнакомлені з послїдним проєктом зміни статута, оголошеним друком в ч. 5 „Письма з Просьвіти" з 1910 р. — За статутову комісию: *др. Евген Озаркевич* голова, *Ю. Балицкий* за секретаря.

— **Подорож довкола землї,** весела товариска гра для науки і забави. Видане Руского Тов. педаґоґічного у Львові. Цїна 1 К 50 с.

— **Домашна кухня.** (Як варити і печи?) Зладила Леонтина Лучаківска. Львів 1910. Накладом Миколи Заячківского. З друкарнї Івана Айхельберґера, Львів, Ринок ч. 10. — Цїна одного примірника 1 К 50 с.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1910 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2·30**, **8·55**, **1·15**, **1·30**, **8·40**, 7·27 10·10, 5·45, 10·05.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, **2·15**, 5·40, 10·30.
З Черновець: **12·20**, 5·45*), 8·05, 10·21**, **2·05**, 5·53, **6·35**, 9·50.
*) Із Станиславова. **) З Коломиї.
Зі Стрия: 7·28, 11·45, 4·25, 7·41, 10·19*), 11·02
*) Від 19/6 до 11/9 в недїлї і р. сьвята.
З Самбора: 8·00, 9·58, 2·00, 9·00.
З Сокаля: 7·32, 1·20, 8·00.
З Яворова: 8·15, 5·00.
З Підгаєць: 11·15, 9·58.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, **2·00**, 5·17, 10·13.
З Підгаєць: 10·54, 9·44.
З Винник: 6·29, 7·26, 11·55*).
*) Лиш в середу і суботу.

На Личаків:

З Підгаєць: 10·36, 9·27.
З Винник: 7·08, 6·11, 11·38*).
*) Лиш в середу і суботу.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·45**, 3·55, 6·04, **8·25**, 8·40, 2·45, **3·15**, 6·55, 7·45, 11·15.
До Підволочиск: 6·20, 10·40, **2·13**, 8·10, 11·19, 11·32.
До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·10**, 9·35, **2·23**, 10·34, 2·52*), 5·59**).
*) До Станиславова. **) До Коломиї.
До Стрия: 7·30, 10·15, 6·50, 11·35, 1·45.
До Самбора: 6·00, 9·05, 3·40, 10·40.
До Сокаля: 7·34, 2·20, 7·10, 11·35*).
*) До Рави рускої лиш в недїлї.
До Яворова: 8·20, 6·30.
До Підгаєць: 5·58, 6·16.

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·35, 11·00, **2·31**, 8·33, 11·32.
До Підгаєць: 6·12, 6·30.
До Винник: 1·30, 10·30*).
*) Лиш в середу і суботу.

З Личакова:

До Підгаєць: 6·31, 6·50.
До Винник: 1·49, 10·54*).
*) Лиш в середу і суботу.

За редакцию відповідає: **Адам Кроховецкий.**

З друкарні В. Лозиньского під зарядом І. Недопада.